

Nieuwegein, van hoezo? tot hoera!

Hoezo Nieuwegein! Ik hoor het mijn oudste dochter nog zeggen. Woest loopt ze de kamer uit en gaat naar haar zolderkamer. Die is net klaar. Verbouwd van een kale bergzolder naar een prachtige meidenkamer. De tweede keer denk ik. Toen wij in De Rijp in Noord-Holland woonden gebeurde hetzelfde. Mijn oudste dochter had net een mooie zolderkamer met een 'eigen' dakkapel. Ik kreeg een leuke nieuwe baan. Het gevolg voor mijn vrouw en kinderen was wel een enorme overgang van West-Friesland naar Oost-Brabant. Maar zoals mijn vrouw altijd zei: brood bakken ze overal.

Als je je openstelt voor andere mensen word je vanzelf geaccepteerd.

Dat gebeurde ook. We zaten bij de voetbalclub, speelden tennis, de kinderen deden het goed op school en we genoten best van de Brabantse gezelligheid. Maar toen die nieuwe baan. Deze keer in Utrecht. Dus, opnieuw verhuizen.

Waarom Nieuwegein? Het is 1987. We gaan op zoek naar een ander huis in de omgeving van Utrecht. Een grote stad heeft zeker niet onze voorkeur. We voelden ons thuis in de dorpsgemeenschap in Brabant en hoopten in de buurt ook iets dergelijks te vinden.

Er zijn tenslotte veel leuke dorpen in de buurt van Utrecht. Wij waren echter gewend aan een dorp met een streekfunctie. Dus met voldoende winkels en activiteiten op het gebied van sport en ontspanning. Maar ook met mogelijkheden op het gebied van middelbaar onderwijs. Met twee dochters waarvan er één al op de middelbare school zat en de andere bijna wilden wij ze niet ook nog eens opzadelen met lange fietstochten om naar school te komen. Dus de zoektocht richtte zich op de iets grotere plaatsen.

We vonden een mooi huis in Nieuwegein. Een jonge gemeente maar met voldoende winkels, sportvoorzieningen en onderwijs-mogelijkheden. Dus alles inpakken en hup, naar Nieuwegein.

Hoera voor Nieuwegein? In het begin zeker niet. Ik had het druk met mijn nieuwe baan. Maar mijn vrouw en kinderen moesten enorm wennen. Op school spraken ze anders. De mensen waren afstandelijker dan wij gewend waren. Wij werden snel lid van de voetbalclub en de tennisvereniging. Zwemmen in Merwestein was ook erg prettig.

Maar we misten de Brabantse gezelligheid. We woonden pas in Nieuwegein en wilden. op een vrijdagavond een biertje gaan drinken in een cafétje. We hebben van 7 uur tot half 10 's avonds gezocht en kwamen uiteindelijk in het Veerhuis terecht. Dat had toen nog de uitstraling van een veredelde sportkantine. Een stuk dorpse sfeer troffen we wel aan in het oude Vreeswijk. Met een echt dorpscafé waar de kleedjes nog op de tafel lagen.

Het was natuurlijk niet gek dat we daar eerder als een soort toeristen bekeken werden dan als medebewoners.

Kwam het goed in Nieuwegein? Jazeker. De contacten met de buurtgenoten groeiden, we raakten gewend aan de afstand tussen mensen uit Vreeswijk en Juthpaas. We raakten ook gewend aan het afnemen van het winkelaanbod in de oude kernen en het verdwijnen van mobiele winkels, zoals de SRV-wagen. Maar we hadden genoeg aan het winkelaanbod in City Plaza en gingen graag naar de zaterdagse markt in het centrum.

En dus nooit meer weg uit Nieuwegein? Toch wel. De geschiedenis herhaalde zich. Het was 1999. Wéér een baan waar ik geen nee tegen wilde zeggen. Na lang overleg met mijn vrouw toch de stap gewaagd. De dochters waren inmiddels het huis uit dus geen kwade gezichten over mooie zolderkamers. Wel veel bedenkingen omdat we inmiddels in Nieuwegein toch zoveel hadden opgebouwd. We zochten een locatie waarbij we enerzijds goed bereikbaar waren voor de dochters en anderzijds de reistijd naar de locaties waar ik werkte binnen de perken bleef. Uiteindelijk werd het Lelystad.

Net zo'n groeistad als Nieuwegein. Met voor ons veel herkenbare dingen. Ook een stad met, net zoals Nieuwegein, een ten onrechte slechte naam. Maar we waren er al aan gewend dat zulke dingen vooral worden gezegd door mensen die er nog nooit geweest zijn. Dus alles werd weer ingepakt, de verhuishagens kwamen voor de deur en op weg naar de nieuwe uitdaging. Natuurlijk werd er van de burens en kennissen uitgebreid afscheid genomen. Door iedereen, dus ook door ons, werd gezegd: we houden contact! En zoals dat altijd gebeurt verwaterden die contacten snel.

Van 1999 tot 2017 hebben wij met veel plezier in Lelystad gewoond. Onze kinderen trouwden, we kregen kleinkinderen, we woonden in een hele fijne buurt. Omdat ik in de gelegenheid kwam om op vroege leeftijd met pensioen te gaan brachten wij veel tijd door in Spanje. Kortom wij hadden weinig om over te klagen. Wat wel opvallend was dat de ontwikkeling van Lelystad heel traag verliep. Maar wij hadden daar geen last van.

Het centrum stelde weinig voor. Het winkelaanbod was niet groots.

Sportvoorzieningen hadden wij niet zo erg meer nodig. Maar we genoten van de rust en ruimte die in Lelystad ruim voorhanden was. Hoe Nieuwegein zich ontwikkelde was iets wat zich ver van ons afspeelde. We kwamen zelden nog in Nieuwegein. Een enkele keer op bezoek, heel soms een feestje. Toen kwam voor mij een grote verandering.

Ik verloor in 2017 mijn vrouw. Na 47 jaar stond ik er ineens alleen voor. Natuurlijk veel medeleven van familie, burens, vrienden en kennissen. Maar iedereen die dit meegemaakt heeft zal ervaren hebben dat al die mensen met hun goede wensen ook snel weer verder gaan met hun eigen leven. Dus je moet dan keuzes maken. Eén van de keuzes die ik maakte was het herstellen van contacten met mensen waarmee door allerlei omstandigheden de relatie was verwaterd. Van die contacten woonde er één in Nieuwegein. Dus ik kwam weer iets vaker in Nieuwegein.

Wat vond ik van Nieuwegein na 18 jaar weg te zijn geweest? Gewend als ik was aan de trage ontwikkeling die Lelystad doormaakte was ik overdonderd door wat ik in Nieuwegein aantrof. Een compleet nieuwe stadswijk Galecop. Het golfterrein was verdwenen en veranderd in de wijk Blokhoeve. Andere wijken zoals Zuilenstein en Batau waren ontwikkeld tot volwassen stadswijken. En het klapstuk was natuurlijk City Plaza. Een winkelcentrum met voldoende aanbod om niet naar grotere steden te hoeven uitwijken. Een centrum met een mooi theater en een nieuw stadhuis. Let op. Ik heb me al aangepast door deze grammaticale fout te omarmen. Geen grote maar gezellige zaterdag markt. Tegelijk ook nog best wel bekende plekken. Park Oudegein een onderschat pareltje midden in de stad. Vreeswijk waar inmiddels veel winkels zijn vervangen door horeca waardoor het ook wel Vreetwijk wordt genoemd. Ook goed openbaar vervoer en een ziekenhuis. Allerlei dingen die ik lang niet nodig had maar die in Lelystad ook nauwelijks aanwezig waren.

Nu terug in Nieuwegein? Ja. Ik heb het geluk gehad om een relatie met een hele lieve vrouw uit Nieuwegein te krijgen. Na een poosje hebben we zelfs het besluit genomen om samen te gaan wonen. Daarbij zijn we een zoektocht gestart op veel plaatsen in Nederland. Die zoektocht was toen al moeilijk maar nauwelijks vergelijkbaar met de huidige situatie. We vonden een mooi appartement in de wijk Blokhoeve en wonen daar sinds 2021 met veel plezier.

Hoera in Nieuwegein dus? Volmondig ja! Geen kritische punten of aanmerkingen? Of ik ook dingen miste? Er wordt wel gezegd dat er te weinig voor de jeugd is. Daarbij wordt dan gesproken over nachthoreca. De noodzaak daarvan zie ik niet. Maar ik hoor dan ook niet (meer) tot de doelgroep. Het gebouw van Van Bentum. Een lelijke plek in het centrum. Gelukkig zijn er nu ook plannen om daar iets aan te doen. Het nieuwe stadscentrum? Architectonisch begrijpelijk. Qua woningbouw ook. Ik zou er echter zelf niet willen wonen. Het wordt een beetje massaal. Nieuwegein groeit in een snel tempo. Het Havenkwartier, Rhijnhuizen, Hoeverijk. Overal staan bouwkranen. Ook veel kleinere projecten. En dan zijn ontwikkelingen als Rijnenburg nog niet eens begonnen.

Hoe zie ik de toekomst van Nieuwegein? De grootste uitdaging is het unieke karakter van Nieuwegein ten opzichte van de grote buurman Utrecht te behouden. Als je te veel op elkaar gaat lijken is de volgende logische stap integratie. Of dat voor Nieuwegein gunstig zou uitpakken durf ik sterk te betwijfelen.

55 jaar Nieuwegein! Reden voor een feestje? Ik vind van wel. Van die 55 jaar heb ik, met een forse onderbreking, zo'n 40 jaar meegemaakt. Daarbij is veel bereikt en is Nieuwegein op veel plekken een stad geworden waar we trots op kunnen zijn. Dus nogmaals: Hoera in Nieuwegein!